

SURT CADA TRES SETMANES

SUBSCRIPCIÓ	
Població.	5'00 ptes. l'any
Fora	6'00 " "

Dels articles en són responsables llurs autors. - No es retornen els originals. - Anuncis, esqueles i remesos a preus convencionals - - - -

L'obra de Manuel Azaña

AIREBÉ tota la premsa catalana, àdhuc la més oposada a l'ideari polític del senyor Azaña, ha dedicat merescuts elogis a aquest home, liberal abans que tot, per la meritòria labor que està realitzant en pro de les llibertats de Catalunya per mitjà de l'aprovació de l'Estatut.

Tasca aquesta, verament difícil quan s'ha de navegar en un mar d'incomprensió, on encara hi bufen amb força els vents d'un patriotisme arcaic i caduc, les funestes conseqüències del qual ja fa molts anys que s'han deixat sentir sensiblement a tot Espanya.

Cal tenir present que el problema de Catalunya és un problema que afecta directament als sentiments més íntims de tots els catalans i per tant és un problema de llibertat, les manifestacions del qual han estat sempre ben paleses i s'han accentuat i pres més vigor quant més s'han volgut restringir.

En tots els temps i en tots els moments que les nostres justes aspiracions s'havien portat al Parlament espanyol, sempre havien topat amb el mateix obstacle de l'esperit unitarista i absorbent que tenien aquelles Corts sota els auspicis de la Monarquia. Amb la República, amb règim liberal i democràtic sembla que aquests obstacles havien d'haver desaparegut, no obstant segueixen manifestant-se, si bé que en proporcions més reduïdes, però que intenten crear situacions desfavorables a la consecució de les nostres aspiracions.

Els diputats catalans han deixat sentir la seva veu prou clara i prou cordial, esperant amb tota amplitud el nostre plet i la seva solució, no obstant es deixen sentir ben accentuats recels, per part d'alguns homes que dient-se liberals i demòcrates, no els ha entrat aquest esperit de renovació, principi de tota democràcia, que ha portat en sí l'adveniment de la República i segueixen emprant els vells tòpics que emprava la Monarquia per a fer de Catalunya no tan sols una regió espanyola com les altres sinó una esclava del seu despotisme.

Manuel Azaña amb els seus magistrals parlaments ha tingut la virtut d'enderrocar els ruïnosos castells on es parapetaven els enemics de les llibertats catalanes, deixant expedit el camí que ha de seguir l'Estatut per a la seva aprovació i al mateix temps ha donat als espanyols una idea clara de com ha d'estructurar-se l'Espanya republicana per a esdevenir una nació forta, el prestigi de la qual la col·loqui al nivell de les nacions més avençades i per tant una lliçó contundent del que deu entendre's per veritable patriotisme.

Catalunya ret homenatge de simpatia i agraïment envers aquest home liberal i castellaníssim que tan encertadament ha sabut comprendre i encarrilar les nostre legítimes aspiracions.

Nosaltres selvatans i per tant catalans, des del nostre recó, volem fer sentir la nostra, encara que feble, veu i ajuntar-la a la de tots els pobles per a testimoniar el nostre afecte envers aquest castellà il·lustre que es diu Manuel Azaña, Cap del Govern de la República Espanyola.

QÜESTIONS MUNICIPALS

Una conversa amb el Sr. Secretari de l'Ajuntament

SEGUINT la tasca d'anar informant degudament als nostres lectors de coses, el coneixement de les quals interessa a tots els selvatans i que fins ara gairebé la totalitat dels mateixos desconeixia, particularment les del Municipi, que ja sia per no haver estat degudament exposades al públic, ja sia per negligència d'aquest o per la manca de facilitats que els selvatans curiosos trobaven en el primer centre oficial de la vila, hem cregut convenient personar-nos a la Secretaria de l'Ajuntament per tal de que se'ns facilitessin algunes dades sobre Hisenda Municipal. Hem estat molt amablement rebuts pel Secretari Sr. Porcar i després d'exposar-li els nostres propòsits, ha accedit gustosament a contestar les nostres preguntes.

—Voldríem que ens digués quelcom sobre Hisenda Municipal.

—Sí, però abans d'entrar en la qüestió—diu el Sr. Porcar—dec donar-los-hi una explicació del que és el pressupost municipal, puix hem de reconèixer per dissort que no tothom té un coneixement clar d'ell i són molts els que confonen fàcilment el Pressupost amb el Repartiment; per tal d'assolir que arribi en coneixement de totes les intel·ligències, he d'explicar-ho encara que sigui incorrent en vulgaritats. El pressupost municipal és un càlcul que es fa a darrers d'any del que s'ha de cobrar i pagar durant el següent; per exemple: a l'any 1930 es feu el pressupost que havia de regir a l'any 1931. El pressupost pot ésser ordinari o extraordinari i pot fer-se nivellat o amb superàvit. Amb dèficit inicial, no, puix no ho permet l'Estatut.

El repartiment és una de les moltes partides del pressupost d'ingressos. És la partida que nivella els ingressos amb les despeses quan aquells no són suficients per a la nivellació. D'aquí que pugui haver-hi, com hi ha molts municipis que no tenen repartiment i en canvi no hi ha ni pot haver-hi ni un sol municipi sense pressupost. El pressupost és el tot de la hisenda municipal; el repartiment és sols una part d'ell.

—Així, les partides del pressupost són calculades per l'Ajuntament?

—No totes. Obrim un pressupost;

el de la nostra vila, que el tenim a la mà; trobarem en despeses el capítol 1.er, article 4.^{rt} diverses partides de crèdits reconeguts: una d'elles Moratòries; en l'article 6.^è contingents...

—Moratòries ha dit? Vol donar-nos-en una petita explicació, puix que en tenim una certa noció, però que desconeixem en gran part el seu significat.

—Aquestes Moratòries — segueix dient el Sr. Secretari—són joves; nasqueren a l'any 1927. Les establí la Dictadura, fent-se càrrec dels deutes que els municipis tenien amb la Hisenda, Diputació i Carcelari i considerant per altra part que no podien sortir-se d'aquell enfarfec de deutes, dictà disposicions que permeteren la rebaixa de dits deutes en un 70 %; i per a poder gaudir els municipis d'aquella rebaixa havia de convenir-se un concert entre l'accedor (Estat, Diputació, Carcelari) i el deutor (Municipi) per mitjà del seu representant, l'Ajuntament. Fet i aprovat el concert quedava disminuït el deute en un 70 %, com dèiem abans. Això són, doncs, les Moratòries.

—Tenim entès que el nostre Municipi, gaudia d'aquell concert.

—El Municipi de la Selva s'acollí al benefici d'aquella rebaixa i fet el concert el seu deute amb la Hisenda pública quedà reduït a 80.886'60 pesetes que han de pagar-se en 15 anys, a començar des del 1927, a raó de 5.392'44 ptes. de manera que el 1942 deu quedar saldat el deute de les 80.886'60 ptes. Amb la Diputació també concertà el nostre Ajuntament i amb aquesta també tenim de quedar saldats el mateix any 1942, puix que hem de pagar-li 4.236'94 ptes. anyals. Aquestes partides i les de Contingent Carcelari són les que formen les Moratòries. Tenen entès, doncs, el que són aquestes partides?

—Sí. El que no veiem clar és aquell «derroche» d'autonomia de que es par-

lava al publicar-se l'Estatut Municipal i que tindriem els Municipis per mitjà d'ell.

—Tota o gairebé tota l'autonomia que dóna l'Estatut als municipis la gastà el legislador en l'exposició i n'hi queda molt poca en l'articulat; els municipis han de donar primerament l'entrada a les partides que li són imposades des de dalt, com són: les mentades Moratòries, personal titular o sia Metge, Farmacèutic, Veterinari, etc. etc.

—I les Moratòries, s'han anat pagant des de que foren concertades?—preguntem nosaltres.

—No, no s'han pagat—contesta el Sr. Secretari—i que per cert això entorpeix en gran manera la marxa de l'administració, ja que no pot pagar-se la de l'any corrent sense haver satisfet les anteriors. En aquest cas s'ha trobat l'actual Ajuntament que no se li volgué cobrar l'any 1931 pels motius expressats.

—Però, bè s'hi devien consignar en els pressupostos anteriors?

—Forçosament, car no s'aprovaria cap pressupost sino s'hi consignessin les partides, diem-ne forçoses.

Anem ara—continua el senyor Porcar—a les partides que en podem dir de consignació voluntària o arbitrària. Ací en tenim una: material d'oficina 1.500 pessetes. Aquesta, com les altres de la seva naturalesa, pot l'Ajuntament augmentar-la o rebaixar-la, de manera que igual pot consignar-ne 2.000, 2.500, etc. com podria deixar la consignació en 1.000 o menys, però el natural i convenient és ajustar-la tot el possible, a la realitat. Explicada una partida de consignació forçosa i una altra d'arbitraria, queden explicades totes les que integren el pressupost, car totes elles tenen un d'aquests dos caires.

—I, la del repartiment?—observem nosaltres.

—Aquesta ja tenim dit que és la quantitat que nivella el pressupost però, per a major claredat, anem a explicar-ho pràcticament:

Confeccionem ara, entre nosaltres, un pressupost per al poble A. Ja tenim estudiats tots els ingressos i despeses i diem, per exemple:

DESPESES

Cap. primer, art. primer	Moratòries	16.000 ptes.
» sisè, » »	Personal i material oficines	8.000 »
» onze » tercer	Obres públiques	1.000 »
» divuit » únic	Imprevistos	2.000 »
	<hr/>	
	Total	27.000 »

Consignades les despeses mirem i remirem la manera de reduir-les i no pot ésser; hem de fer el pressupost de despeses tal com està, de 27.000 pessetes.

INGRESSOS

Cap. primer, art. primer	Arrendaments	1.000 ptes.
» sisè » sisè	Pesos i mesures	3.000 »
» desè » primer	Carns	10.000 »
	Total	14.000 »

Consignats els ingressos fem igual que en les despeses, busquem la manera de trobar-ne més o augmentar-los i no pot ésser, no donen més. Ara bé; si els ingressos nivellessin les despeses o les superessin, podríem fer el pressupost sense repartiment, però com que no és així hi hem de recórrer forçosament i si volem fer el pressupost nivellat, a la relació d'Ingressos, Capítol 10, art. 9, «Repartiment» hi hem de consignar les 13.000 ptes. que manquen per arribar a les 27.000 que tenim de despeses.

—Fet i aprovat el Pressupost, no pot l'Ajuntament fer una despesa que no la tingui pressupostada?

—Segons ella. Si la despesa és de poca importància pot satisfer-se del Capítol d'imprevistos, però ha de tenir-se en compte la quantitat de la despesa i la partida de Pressupost. En el que hem fet hi tenim 2.000 pessetes i aquestes són per tots els imprevistos que puguin presentar-se durant l'any; si les gastem aviat correm el perill de deixar-la esgotada i aleshores ens exposem a que a mig camí no poguem atendre a atencions inajornables.

—Francament, doncs,—diem nosaltres—no ho veiem tant clar allò que vulgarment diuen que al Municipi no li ve de 100 ptes.

—Segons i com; si això es diu al confeccionar-se el Pressupost, és oportú, car aleshores poden consignar-se les que es vulguin, tenint en compte naturalment els excessos, però una vegada fet és tant inoportuna aquella manifestació que no tant sols li ve de 100 pessetes sinó d'un cèntim, puix s'ha d'entendre que l'excedir-se del consignat en un article del Pressupost constitueix malversació de cabals.

I suposant que les 1.000 pessetes que hem consignat per Obres públiques volguessin invertir-les en mobiliari per a Casa de la vila, posem per exemple, no podria invertir-los-hi l'Ajuntament una volta aprovat el pressupost?

Ara anem a cercar la manera de poder atendre a dites despeses; és a dir, la manera de que entrin al Municipi les mentades 27.000 ptes. i aleshores direm:

—Si, pot invertir-les, però abans ha de fer la transferència mitjançant el corresponent expedient el qual s'ha de sotmetre a l'aprovació de la Delegació d'Hisenda. Si és aprovat per aquesta pot destinar-se aleshores la quantitat d'obres públiques a mobiliari, car l'esmentada inversió queda degudament legalitzada; altrament, no.

Com sigui que ha anat interessant la qüestió, hem preguntat una vegada més al Sr. Porcar: ¿Si no l'hem de molestar massa ens podria donar una idea del que són Resultes o Ròssec municipal?

—Res de molèstia.—ens ha contestat.—Això és també una de les coses que s'entén més bé en un cas pràctic. Anem ara a liquidar el Pressupost de 1932 que hem fet pel poble A. Com que el Pressupost no pot liquidar-se fins que no hagi finit l'any, fem-se càrrec que som al Gener de 1933. La liquidació d'un pressupost es fa amb referència al 31 de Desembre.

Suposem que les 1.000 pessetes que tenim per Obres públiques les hem invertit totes mil, però només n'hem pagat 600, en devem doncs, 400.

Suposem també que del cap. 6.e article 1.er o sia material d'oficina n'hem invertit 1.200 de les 1.500 pressupostades, però només n'hem pagat 1.000, en devem 200. Les 300 que resten fins a 1.500, com que no les havem gastat ni les podem gastar perquè l'any ja acabat queden anul·lades i així van liquidant-se tots i cada un dels capítols i articles del pressupost de despeses i formarem una relació d'acreedors del Municipi. Fem la pròpia liquidació en part d'ingressos i tindrem una relació de deutors al Municipi. Doncs aquestes dues relacions d'acreedors i deutors formen les Resultes o Ròssec municipal. Aquest estat de liquidació es refundeix amb el pressupost ordinari de 1933 i junt amb aquest formen el veritable Pressupost municipal per a dit any, al que deu subjectar-se l'ordenació de pagaments si no es vol

caure en responsabilitat administrativa.

—Així—hem observat nosaltres, parlant pel nostre Municipi—si als acreedors de factures no se'ls hi paguen...

—Es—diu el Sr. Secretari—perquè l'Ajuntament de 1931 no trobà la relació d'acreedors del Municipi que degué formar-se amb referència al 1930 ni crèdits per a poder atendre'ls. Mes no vol dir això que no hagin de cobrar com maliciosament o per ignorància s'ha dit. Es qüestió de que tots, absolutament tots, es facin càrrec de la situació, puix si bé és cert i justíssim que els acreedors cobrin el que és ben seu i estan en el seu lloc al reclamar-ho, han de considerar també que per a pagar-los s'ha de legalitzar la cosa per a que pugui ordenar-se el pagament; essent així que ja en el pressupost de 1932 s'han consignat 5.000 ptes. per a rebaixar aquests deutes en parts proporcionals a tots els acreedors sense distinció, i si en lloc de 5.000, el pressupost hagués permès posar n'hi més, més se n'hi haurien posat; l'any que ve segurament podrà posar-se igual o major quantitat i així podrà saldar-se tot, sacrificant-se tots una mica. Naturalment que seria millor d'un cop, però les circumstàncies no ho permeten.

—No volem molestar-lo més per avui, un altre dia si no hi té inconvenient ja ens dedicarà una altra estona en bé dels nostres lectors.

—Si, quan els hi convingui—ens ha contestat molt amablement el senyor Porcar—estic disposat a posar els meus modestos coneixements al servei de tot el que representi cultura, pau i germanor entre els selvatans.

I després d'una cordial encaixada ens havem retirat de la Secretaria.

R.

El presentar la documentació de quintes i l'assistir en presentació de l'Ajuntament davant la Junta de classificació i revisió en el judici de revisions, va costar al Municipi l'any 1922, 50 ptes.; el 1923, 50 ptes., el 1925, 30 ptes.; el 1927, 30 ptes.; el 1928, 40 ptes.; el 1930, 30 ptes., el 1931, 16 ptes.; i el 1932, 16 ptes., segons acords que figuren en els corresponents llibres d'actes de les sessions de l'Ajuntament i comissió permanent.

La «Font Major»

OH!; quin bé de Déu de lloances es podrien fer de l'alterós i poètic lloc, umbrós i frescal; misteriosa reconada albiolenca; veritable «celler natural» on raja *vida pura* per als selvatans, sobre tot. Mercè imponderable, però, potser no prou preulinguda, com caldria.

L'espriu muntanyam de la *serra de l'Albiol*—prop parenta del «massís pradenc»—ve a ésser com a pit ample i fort de la mare Natura, eixida de l'únic voler omnipotencial de Déu, Creador de tot.

La «Font Major» allí dalt, en aquell *fàdic* recó, és talment com la topogràfica «mamella inexaurible» del muntanyam albiolenc, esdevinguda—segle rera segle—fontana portant-salut i enèrgica vitalitat física dels selvatans del Camp de Tarragona. Car la «font de vida» ossifica, fa massissos els nadons que, en mig de les dolors i joia, infanten honrosament les dones selvatanes, pervingudes mares, gènera rera gènera.

Oxigen, hidrogen; substàncies càlcico-ferruginoses, tot ço que de bo porí l'aigua de la «Font Major», des d'aquelles altúries albiolenques pervé als selvatans del Camp, mentre els esguarda, (des de l'enasprat mont) el «llogaret alai»⁽¹⁾ que ha per nom; «Albiol».

* *

La «Font Major»; *bocí de Sinaí!* Lloc privilegiat que tot bon selvatà hauria de considerar com a *mig sagrat*, malgrat d'ésser un «lloc comú» per al *Comú vilatà*.

Tanta fou la meua personal impressió pregonna, ara farà cosa d'uns deu anys, que avui em sembla haver experimentat com a un «rodament de cap» misteriós, influenciat—no ho sabria pas—per algun incompreensible fat, pensaria jo.

Però llavors no vaig tenir prou esma; ni vaig saber copsar ben bé què és allò que encara, avui, en pensar-hi, resto com amb una incògnita que no comprenc, malgrat tot...

El lleu fresseig de l'alzinar gegantí, multifseculars sentinelles del fontanal de la «Comunitat selvatana», ah! no ho sé pas quantes de coses em va dir a cau d'orella, als meus sentiments, al meu magí.

I cada brot i cada fulla d'aquells «goliats» del muntanyam enasprat em

semblava, també, quelcom de composicions *rímiques*,⁽²⁾ indesxifrables per a mi que hi sóc ben llec. Encara avui el magí va d'ací i d'allà. Misteri...

* *

Si ens llegués d'anomenar, ja, «clap sagrat» a aquell lloc que l'alzina transmuda en racer obac, «selva sagrada» li direm, doncs, d'ara endavant, els selvatans. I per aquesta raó—que es fundarà en el *rol* de la fontana-mare—serà que en nom de la «salut pública» tothom haurà de blasmar tantes i tantes de profanacions que ha sofert aquella «fons salutis». I l'abandonament imperdonable en què es troba, encara, l'encantada «Font Major», caldrà, (obligarà) a que, *inajornablement*, aquell greuge que *constantment* va rebent el bon nom de la nostra Selva del Camp sigui reparat *amb dignitat i eficàcia*, no pas «platònica»—*que d'això n'estem tips, ja—sinó amb obres positives*.

* *

La «Font Major»! Si resseguíssim els corriols que des d'ella—tot mig perden-se l'esma—ens emmenen fins arran mateix dels propers cingles—com tallats a cop de picot—llavors més que mai ens semblarà més simpàtica la terra aspra, catalana-albiolenca-selvatana, en esguardar, cap avall, ben arrapats, però, a algun morrot de roca-punta, o a la soca d'algun pi menut i revellit. I més avall dels costerars veurem zigzaguejar l'aigua escorredença en la nostra «Riera de la Selva» feliçment consignada, avui, en les «cartes geogràfiques» dels comarcats catalans prou definits.

Gireu-vos, si us plau, altra vegada al lloc ombrívol. Torneu-vos-en-hi, refeu-vos-hi amb uns glops de la fresca aigua al bell mig d'agost

Pugeu amunt; mai no us recarà l'ascensió, visió nova que us recordarà grans coses que els fondals ni les barrancades no us saberen dir mai.

Des de l'aspre serrat albirareu, d'un cap a l'altre, el nostre incomparable Camp de Tarragona i la immensitat del blavíssim «Mare nostrum» que, si va fer grans i pesants els ceptres d'Egipte, del cartaginès, de Grècia o de Roma cesaraugustal, també la Mediterrània fou la gran banyera que dominà—com volgué—l'escut barrat de Catalunya. Car les naus de la nostra catalana nació solcaven imperialment tot el «Gran llac». Adhuc els dofins i la «morulla»⁽³⁾ les barres «portaven les quatre barres a l'esquena».

* *

El record històric del nostre poble català us viurà, fot d'una, en ésser allà dalt, *endalt dels singles*. I una mà invisible us escriurà encara, en la immensitat dels espais, allò que gesta fou consumada pels nostres avantpassats, molts dels quals beurien en el «recó sagrat» nostre d'avui per a enfortir-se més i justament *venjar* el nom de Catalunya, (que tants de greuges rebé dels endiademats «Paleòlogos», en el grec imperi) allà en l'Orient. Justícia exagerada, si voleu, esdevinguda venjança⁽⁴⁾ amb que el poble hel·lè dels mig-evals temps pagà cara la llur traïdoria feta a la *lleialtat* reconeguda de la nostra gent pretèrita.

Quines gèneres has fet tan fortes amb el teu concurs maternalíssim, oh, «Font Major», en la meua terra! Quines gèneres has anat «pujant», més valuoses, encara, que aquelles de l'es-pasa i el cop de rem.

Les més cultes, les més plenes de cor, de cristianitat, t'han usat en la teua mateixa «vida físico-química» per bastir uns grans casals on, humilment i fastuosa alhora, encara avui, sortosament! Déu hi és adorat. Els temples selvatans, guaites de la fe de la Vila, són el teu més bon testimoniatge, oh «Font Major». La «mole colossal» parroquial, orgull arquitectònic del «lluc» de *Pere Blai*, oh «Font Major»! et fa l'acatament. Salut!..

A. CATÀ I SIMÓ.

Sarrià, 21-II-1932.

(1) Ramon Blasi i Rabassa: «Cançó» en el seu llibre titulat, «Poemes del Camp», Morrell, 1929.

(2) «Rima» (rímica). Tipus caligràfic dels antics escandinaus. (Hom troba, també, composicions (o *notació*) musical-gregoriana amb aquesta caligrafia-puntuació) difícilíssima certament.

(3) En altres comarques de Catalunya hom anomena «xanguels» al diminut peix.

(4) En la documentació d'època hom troba la terrible *exclamació maledicció* que, àdhuc al segle XVIIe era ben viva entre els grecs: «La venjança catalana t'atrapi»

Diccionari General de la Llengua Catalana per POMPEU FABRA

Aquest «Diccionari de la Llengua Catalana» de Pompeu Fabra, és la publicació capital que esperàvem tots els Catalans

Aquest Diccionari constarà de 20 a 25 fascicles que es publicaran quinzenalment. Cada fascicle de tamany 14x20 cm., tindrà unes 100 pàgines de text i podrà adquirir-se únicament per subscripció al preu de 2'50 ptes.

El preu de l'obra, un cop acabada, serà superior al total de la subscripció.

Dirigiu les subscripcions a:

LLIBRERIA NACIONAL I ESTRANGERA. — Raval Santa Anna, 20 Telèfon 419 A. — REUS

Recordem...

...que aquests dies fa trenta anys que moria Mossèn Jacint Verdaguer. Fou el 10 de Juny de 1902, a dos quarts de sis de la tarda, a «Vil·la Joana» de Vallvidrera. Al cap de trenta anys de la seva mort admirem amb més fervor que mai l'obra gegantina, el benifet imponderable que el fill immortal de Folgaroles realitzà pel ressorgiment de la Pàtria adormida i menystinguda. Gràcies a ell avui la nostra benamada llengua és on és i és com és. Ell ens la recobrà i ens la lliurà rejuvenida, purificada i flexible. D'un idioma inculte i vilipendiat en feu una llengua literària i gloriosa.

Es per tot això, és per l'abrandat esperit de catalanitat que traspua tota la seva obra, que avui BRUM s'honora reproduint un dels seus més bells poemes, poema on s'alia el més alt Rei i el més alt Poeta que ha tingut Catalunya, i on, per una coincidència feliç, s'esmenta aquesta contrada nostra.

Don Jaume a Sant Jeroni

Per veure bé Catalunya,
Jaume primer d'Aragó
puja al cim de Sant Jeroni
a l'hora en què surt el sol:
quin pedestal per l'estàtua
pel gegant, quin mirador!
Les àguiles que hi niaven
al capdamunt li fan lloc;
sols el cel miraven elles,
ell mira la terra i tot;
que gran li sembla i formosa
l'estimada del seu cor!
Té en son cel ocells i àngels,
en sos camps verges i flors,
en sos aplecs l'alegria,
en ses famílies l'amor,
té guerrers en ses muralles,
naus veleres en sos ports,
naus de pau i naus de guerra
frisoses de prendre el vol.
Les ones besen ses plantes,
l'estrella besa son front
sota un cel d'ales immenses
que és son reial pavelló.
En el seu tron de muntanyes
té el Pireneu per redós,
per coixí verdosos boscos,
per catifa prats de flors
per on juguen i s'escorren
rieres i rierons,
com per un camp d'esmeragdes
anguiles de plata i or.
Del Llobregat veu les ribes,
les marjades del Besòs

que coneix per les arbredes
com les roses per l'olor.
Els vilatges a llur vora
semblen ramats de moltons
que abeurant-s'hi a la vesprada
hi esperen la llum del jorn.
Llena li parla de Lleida
que el graner de Roma fou;
Albiol, de Tarragona,
tan antiga com el món;
Puigmal, de dues Cerdanyes,
talment dos cistells de flors;
Montseny, de Vic i Girona;
Albera, del Rosselló
Cardona de ses salines;
Urgell, de ses messes d'or;
Montjuïc, de Barcelona
la que estima més que tot.
Tot mirant a Catalunya
s'ha sentit robat el cor:
—Què puc fer per ma estimada?
—va dient tot amorós,—
si del cel vol una estrella,
des d'ací l'abasto jo.
—No vol del cel una estrella,
—una veu dolça respon,—
la més bella que hi havia
se li és posada al front.
Torna-li dues germanes
que prengué el moro traïdor,
l'una anant a collir perles
vora la mar de Montgó,
l'altra nedant entre els cignes
prop d'on volava el voltor.—
Ell gira els ulls a Mallorca,
l'albira com un colom,
nedant entre cel i aigua,
vestida d'un raig de sol;
a València no l'albira,
mes albira sos turons
que de l'hort de la sultana
són muralla i miradors.
Se n'arrenca de l'espasa
i aixeca sa veu de tro:
—Germanes de Catalunya,
i encara porten el jou?
Rei moro que les tens preses,
jo et vull veure a mos genolls.—
Si l'albiressin els moros,
les deixarien de por,
com deixaren Catalunya
quan, d'Otger entre els lleons,
Roland els tirà la maça
des del cim del Canigó.
Quan torna els ulls a la terra,
cerca aquell que li ha respost:
dintre l'ermita més alta
té la Verge un altar d'or,
no hi ha ningú a la capella
i ella té el llavi desclòs.
Posant a sos peus l'espasa,
cau en terra de genolls:
—A rescatar les captives;

Maria, guiau-me Vós:
a mon pit donau coratge,
a mon braç força i braó,
i si al pujar a la serra
'vui me deien rei formós,
quan tornaré a visitar-vos
em diran Conqueridor!—

JACINT VERDAGUER.

Ràpida

Com es parla a la Selva?

LA manifestació de la cultura d'un poble, d'una entitat, d'un individu, té molts i diversos aspectes. Aquests aspectes, però, no tots són dignes de crèdit, car n'hi poden haver d'emprats intencionadament, premeditament, precisament per a palesar aquella cultura fictícia que hom no té.

Pera fer-nos idea cabal del grau de cultura d'hom, no csuardeu sinó aquelles manifestacions espontànies, sense preparacions ni poliments. Això és evident de tota evidència.

Una de les manifestacions, o l'aspecte potser més interessant i parlès de la cultura d'un poble, d'una entitat, d'un individu, és la parla. És la funció més espontània que pot reflexar la cultura: la paraula.

I si ens preguntéssim: ¿Com se parla a la Selva?

Es de doldre com, servint la veritat real, haguem de dir que, dissortadament, no es parla com es podria parlar.

A la Selva, encara, es renega molt, sense tò ni sò, sense com va ni com costa.

Es aquell renec inconscient, si voleu, impremeditat, espontani; però renec. És una injúria feta a Déu per tots els que en Ell creuen, tant si la profereixen com si l'han de sentir per boca aliena. És un mot buid, sense sentit, si és dictat per boca incrèdula, que malfereix àdhuc als mateixos que no hi creuen.

Hem dit que a la Selva, es renega molt. Es renega massa, perquè tots els renecs sobren.

Als renegaires els diem: Si creus en Déu ¿per què renegues d'Ell? Si no hi creus ¿per què fas menció d'allò que no creus? Si Déu existeix, el re-

nec li és injúria; si no existís, tots els renecs del món no podrien afectar a un ésser inexistent.

¿Qui renega a la Selva?

¿Reneguen per malícia?

A l'arbre ja vell és difícil redreçar-lo. Se l'ha d'anar esporgant, i prou.

Però als plançons podem posar-los un suport per a que es redrecin.

Fem una croada; la croada de guarir a tots els joves del vici del renek.

I deu allistar-s'hi tot selvatà que ami la cultura. Tots els amants de la cultura tenen la paraula.

EL SET-CIÈNCIES.

De Teatre

EL dia 4 a la nit, Festa de Sant Andreu, tingué lloc a l'Ateneo El Lauro la representació per l'elenc d'aficionats a l'art de Talia d'aquella entitat, de les obres originals del Sr. Josep Cristià, «Rivalismes» i «Els equívocs».

El Sr. Cristià ha estat sempre un enderiat de la literatura. Moltíssimes vegades, durant la seva vida, ha sentit la satisfacció que proporciona l'haver reeixit brillantment en l'escriptura d'una composició poètica, que alguna vegada amb col·laboració de músics també locals, s'han convertit en corrandes populars que ha cantat tot el poble durant molt de temps amb veritable fruïció.

Per això ara no sorprengué a ningú que el Sr. Cristià, llevant la pols dels anys a vells manuscrits amb incisos i retalls, es decidís a reempendre la representació de les esmentades obres teatrals qual mèrit literari nosaltres no podem discutir per manca de coneixements, i encara que poguéssim no ho faríem en atenció al que representa per a La Selva que un veí seu inaldi per a aquestes manifestacions culturals.

Fou una veritable llàstima que el públic no premiés com mereixia l'esforç del Sr. Cristià, assistint al menys en nombre respectable al Teatre del Ateneo El Lauro.

Nosaltres hem de retre nostre homenatge al Sr. Cristià, com també als aficionats que amb tanta voluntat interpretaren les seves obres.

VIDA MUNICIPAL

Sessió del dia 11 de Maig

Oberta la sessió és llegida i aprovada l'acta de l'anterior i són registrats els Butlletins Oficials.

Es dóna compte d'una instància sotscrita per vint-i-dos veïns sol·licitant sigui planejada la pendent que hi ha enfront de les cases compreses entre la torre del Baró i una casa del Raval de Sant Rafel, acordant-se accedir a dita petició i comunicar-ho als propietaris de les cases de referència.

Es suspenen els tràmits per a l'hospitalització d'un nen malalt per tenir-se notícies de que dit nen es troba en període de franca millora

Per no haver-hi més assumptes a tractar s'aixeca la sessió

Sessió del dia 18 de Maig

Oberta la sessió es llegeix i s'aprova l'acta de l'anterior, es dóna compte

Però, així com felicitem al senyor Cristià, també hem de fer-li un retret. Durant els entreactes de la representació de les esmentades obres, foren llegides unes composicions poètiques originals també del Sr. Cristià. Poèticament, són dignes de tot respecte.

Les idees d'alguna d'elles mereixen ésser rebatudes.

I és que el Sr. Cristià, versaire, poeta, gosem a dir, s'ha vist adesiara enrolat en una qüestió política, que ha fet que la seva alta visió de poeta rastregés a ran de terra espurnegant de llot les seves glosses, les seves poesies tan ingènues, tan romàntiques i tan agradoses per tothom.

I ens dol que el Sr. Cristià no sigui ja el versaire que tothom mirava amb admiració.

Voldríem que el Sr. Cristià tornés a ésser el versaire volgut per tothom.

Ell mateix podria i pot fer-ho. El temps pot esborrar moltes coses, i després dels dies de grans nuvolades i grans tempestats poden venir encara uns dies plens de sol, clars, respicients.

Els versos del Sr. Cristià poden tornar a sortir de la boca de tots els selvatans.

Els versos del convilatà Cristià poden tornar a ésser les cantades que el jovent de la Vila entona a ple camp durant les begudes entre els boscos d'avellaners, tot pensant en l'amada.

El nom de l'amic Sr. Cristià pot tornar a ésser, abans de que la neu dels hiverns li acabi de blanquejar la

del despatx ordinari i es registren els Butlletins Oficials.

Es dóna compte d'una instància sotscrita per 31 veïns sol·licitant la instal·lació d'una font pública a la Plaça Nova o de l'Hospitalet, acordant-se en principi la instal·lació de dita font a reserva de l'estudi que es faci sobre el terreny.

Són aprovats diversos comptes.

S'acorda posar al cobrament el repartiment general (Utilitats) i Guàrdia rural corresponents al trimestre prorrogat de 1931.

Donada compte pel Sr. Secretari d'una factura de 80 ptes. presentada pel senyor Francesc Plana per uns treballs de tassació de terrenys com a perit pràctic, l'Ajuntament considerant excessiu l'esmentat import, acorda fixar-lo en 40 ptes. Així com el pagament de les mateixes.

Seguidament s'aixeca la sessió.

testa, venerat i honorat per tota La Selva.

Només cal, abans d'agafar la ploma, per a escriure, saber aixecar els ulls.

Eil té la paraula.

C. J.

Noticiari

El dia 28 de Maig prop-passat se celebrà l'enllaç matrimonial de la distingida senyoreta d'aquesta localitat Maria Puig Mallafré, filla del que en vida fou Alcalde d'aquesta vila, Sr. Josep Puig i Pons, amb el nostre amic, el jove empresari d'obres públiques, senyor Isidre Banús Masdeu. Aquest acte se celebrà en la intimitat familiar en atenció al recent dol de la senyoreta Puig per la mort del seu pare. Els joves esposos sortiren de viatge en el que es proposen recórrer les principals capitals d'Europa. Rebin la nostra enhorabona.

☉

La llar del nostre amic i col·laborador d'aquest periòdic En Joan Cogul Punyed, mestre nacional de Talius (Lleida), s'ha vist augmentada amb el naixement d'un formós nen.

Rebin el nostre amic i la seva distingida esposa Sra. Maria Lluch, la nostra més cordial enhorabona.

☉

Pel prop-vinent diumenge, 12 del corrent, a les vuit' del matí, ha estat anunciada la visita oficial a aquesta vila de l'ambulància n.º 42 de la Creu Roja Espanyola, de Reus, la qual efectuarà diverses maniobres amb el material que portarà, com és un pont desmontable, Telègrafs sanitaris, tenda de campanya, taula d'operacions, camilles i demés material portàtil.

☉

Fa uns dies que els propietaris i mitgers de la contrada de «Mas Ripoll» es veuen molestats amb la presència d'uns porcs senglars els quals ocasionen gairebé diàriament greus perjudicis sobretot amb el que es refereix al conreu de les patates. Amb tot i haver sortit diverses colles de veïns perjudicats, per tal de caçar aquests animals, no s'ha pogut asaolir encara el seu extermini.

☉

Es troba malalt a la nostra vila el nostre amic N'Agustí Puig, estudiant de medicina; segons impressions s'inicià una millora en el seu estat; no cal dir com ho celebrem.

☉

La «Gaceta de Madrid» del primer d'aquest mes, publica un decret rehabilitant la concessió provisional que es feu anteriorment a aquesta vila d'una plaça de mestre i una de mestressa, la qual no fa molt fou anul·lada.

☉

Ha començat la temporada de balls d'estiu en les societats «Ateneo El Lauro» i «La Defensa Agrària», veient-se tots molt concorreguts.

☉

També tenim notícies que les mentades societats preparen l'organització de la Revetlla de Sant Joan per tal de que aquesta resulti el més brillant pos-

sible, havent estat contractada per «La Defensa Agrària» la cobla-orquestra-orquestrina «La Nova» de Barcelona.

☉

Durant la tarda del dia 29 de Maig ens va sorprendre dolorosament la greu nova que ens assabentava la mort del nostre volgut amic, que actualment residia a Barcelona, En Leandre Barrufet Llevat qui gosava de grans simpaties entre els vilatans. Rebin la seva mare i germans Raimond, Higini i Casimir, el nostre més sentit condol.

☉

Sembla que el preu de l'avellana es troba entretingut amb tendència més aviat a la baixa. Actualment oscil·la entre 70 i 75 ptes. el sac de 58'50 kg.

☉

PER a adquirir material elèctric a bon preu, així com també motors, dinamos i aparells de ràdio, visiteu la casa

JOSEP LOZANO

CARRER FORTUNY
(abans Monterols) **REUS**

☉

Pel que fa referència a la part profana enguany s'han extingit completament les tradicionals festes dels barris que es celebraven a la vuitada del Corpus.

☉

La Biblioteca de «La Defensa Agrària» ens prega fem públic el seu agraïment a la persona que anònimament li ha fet un donatiu de diversos exemplars de «La Paraula Cristiana» i tres llibres.

☉

Ha estat demanada la mà de la gentil senyoreta Na Teresa Tarrech, filla del primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament d'aquesta vila Sr. Josep Maria Tarrech, pel nostre amic el jove propietari de Vilanova d'Escornalbou Sr. Blai Vernet.

Nostra enhorabona.

☉

Hem tingut el gust de saludar al senyor Pere Casals i família, amb motiu d'haver passat uns dies en la propietat que posseeix en aquest terme municipal nomenada «Mas de Mir».

☉

El senyor Oleguer Mallafré ha passat una petita enfermetat que sortosament no ha pres l'increment que es temia, doncs actualment es troba molt millorat. No cal dir com ens alegrem.

☉

Hem tingut el gust de saludar al senyor Humbert Mallafré, fill del senyor Oleguer, que ha passat uns dies entre nosaltres.

☉

La matinada del 31 de Maig prop passat, fou destruït per un incendi el camió del veí Josep Arbós Pàmies.

Fins ara s'ignoren les causes que han pogut produir-lo.

Lamentem vivament aquest accident.

☉

MOVIMENT DEMOGRÀFIC
NAIXEMENTS.—Rafael Ferrater Domingo.

MATRIMONIS.—Isidre Banús Masdeu amb Maria Puig Mallafré.

DEFUNCIONS.—Concepció Domingo Rabassa, Josepa Sarró Cartucha, Dolors Plana Cabré, Antoni Figueres Vaqué, Magdalena Sala Reniet.

IMP. REOU/RENS - MONTBLANC

JOSEP ESCUDÉ

ADVOCAT

HA TRASLLADAT EL SEU DESPATX AL

CARRER DE JESÚS, 3, PRAL., 2.º

REUS

Màxima distinció □ Màxima elegància □ Màxima economia
obtidreu vestint-vos en la

Sastreria New York

CARRER LLOVERA, 29

REUS

Sindicat Agrícola i Caixa Rural de Sant Andreu

Domiciliat en el local de "La Defensa Agrària"

Capital solvent: 5.000.000 de pessetes

Premses hidràuliques de propietat

Elaboració i venda d'oli d'oliva

CAIXA D'ESTALVIS

Rendiment a compte corrent . . .	3 per cent
" per semestre . . .	4 " "
" anyal.	5 " "

La imposició mínima és de 25 pessetes

SELVA DEL CAMP (Tarragona)

IGNASI CABRÉ

SERRALLER - MECÀNIC

Construccions i reparacions de sinies i motors
Instal·lacions de motors-bomba i tuberies per
a conduccions d'aigua

MAJOR, 21

SELVA DEL CAMP